

การเลิกจ้าง

ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 118 วรรคสอง จะต้องประกอบด้วย

- นายจ้างไม่ให้ลูกจ้างทำงานต่อไปอันมีผลตลอดไปเป็นการถาวร
- นายจ้างไม่จ่ายค่าจ้าง ให้แก่ลูกจ้าง
- สัญญาจ้างสิ้นสุดลงหรือด้วยเหตุอื่นใด

การเลิกจ้างโดยตรง

เป็นการที่นายจ้างแสดงเจตนาโดยตรงและแจ้งชัดต่อลูกจ้างว่าไม่ต้องการให้ลูกจ้างทำงานอีกเป็นการตลอดไป

การเลิกจ้างโดยปริยาย

เป็นการที่นายจ้างไม่ได้แสดงออกโดยตรงหรือชัดแจ้งว่า ต้องการเลิกจ้าง แต่การ แสดงออกเช่นนี้ ถือว่าเป็นการเลิกจ้าง ได้แก่

1. นายจ้างไม่ยอมให้ลูกจ้างทำงานติดต่อกันเกิน 7 วันทำงาน

- ไม่ยอมให้ลูกจ้างทำงาน
- ไม่จ่ายค่าจ้าง
- เป็นเวลาตั้งแต่ 7 วันทำงานติดต่อกัน ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมิวันหยุดคั่นหรือไม่ก็ตาม

2. นายจ้างทำให้ลูกจ้างไม่สามารถทนทำงานต่อไปได้

ตาม พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ฯ ม.121 ได้กำหนดห้ามนายจ้างกระทำการใดๆต่อ ลูกจ้าง เป็นเหตุให้ลูกจ้างไม่สามารถทำงานต่อไปได้ เนื่องจากลูกจ้างนั้น

- กระทำการเกี่ยวกับข้อเรียกร้อง เช่น นัดชุมนุมคัดค้าน ยื่นข้อเรียกร้อง หรือเจรจา
- ให้หลักฐานต่อพนักงานหรือศาล เช่น การไปให้ถ้อยคำ การให้เอกสาร การเป็นพยาน
- ฟ้องคดีต่อศาลแรงงาน
- เป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน

3. นายจ้างให้ลูกจ้างเกษียณอายุ

เป็นการเลิกจ้างโดยปริยาย โดยนายจ้างให้ลูกจ้างออกจากงาน เพราะเหตุสูงอายุตาม หลักเกณฑ์ที่ได้มีการกำหนดไว้ในระเบียบ